

Vec C-112/21

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

25. február 2021

Vnútroštátny súd:

Hoge Raad der Nederlanden

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

19. február 2021

Žalobkyňa:

X BV

Žalovaní:

Classic Coach Company vof

Y

Z

PRACOVNÝ DOKUMENT

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN (Najvyšší súd Holandska, Holandsko)

OBČIANSKOPRÁVNÝ SENÁT

[*omissis*]

Dátum: 19. február 2021

ROZSUDOK

Vo veci

X [žalobkyňa] B.V.,

so sídlom v [miesto sídla spoločnosti],

žalobkyňa v kasačnom konaní [*omissis*], ďalej len „žalobkyňa“,

[*omissis*]

proti

1. V.O.F. CLASSIC COACH COMPANY, so sídlom v Almere (Holandsko),

2. Y [žalovaný v druhom rade],

bytom v [bydlisko],

3. Z [žalovaný v treťom rade],

bytom v [bydlisko],

žalovaní v kasačnom konaní [*omissis*], ďalej spoločne len „spoločnosť CCC a i.“,

[*omissis*]

1. Priebeh konania

[*omissis*] [údaje o konaní]

2 Východiskové body a skutkový stav

2.1

V kasačnom konaní možno vychádzať z nasledujúcich skutočností:

(i) Od roku 1968 do roku 1977 boli bratia [dotknutá osoba v druhom rade] (ďalej len „[dotknutá osoba v druhom rade]“) a [dotknutá osoba v treťom rade] (ďalej len „[dotknutá osoba v treťom rade]“) spoločníkmi verejnej obchodnej spoločnosti so sídlom v Amersfoorte (Holandsko), ktorá pod názvom „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei“ (ďalej len „spoločnosť Amersfoort's Bloei 1968“) podnikala v oblasti autobusových zjazdov.

(ii) Od roku 1969 alebo 1970 do roku 1977 spoločnosť Amersfoort's Bloei 1968 podnikala v oblasti osobnej dopravy so zjazdovými autobusmi, na ktorých bol umiestnený nápis „[B]“. [Dotknutá osoba v prvom rade] bola otcom [dotknutej osoby v druhom rade] a [dotknutej osoby v treťom rade] a od roku 1935 do svojej smrti v roku 1971 prepravovala osoby autobusmi v rámci nelinkovej dopravy.

(iii) V roku 1975 založila [dotknutá osoba v druhom rade] spoločnosť s ručením obmedzeným [žalobkyňa]. [Žalobkyňa] má sídlo v [miesto sídla spoločnosti] a podniká v oblasti autobusových zjazdov. Od roku 1975 alebo 1978 [žalobkyňa] používa obchodné mená „[A]“ a/alebo „[žalobkyňa]“.

(iv) [Dotknutá osoba v druhom rade] v roku 1977 vystúpila zo spoločnosti Amersfoort's Bloei 1968, pričom [dotknutá osoba v treťom rade] so svojou manželkou ako spoločníčkou pokračovala v podnikaní vo forme spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v Amersfoorte (Holandsko) s názvom „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei B.V.“ (ďalej len „spoločnosť Amersfoort's Bloei B.V. 1977“).

(v) V roku 1991 [dotknutá osoba v treťom rade] so svojou manželkou z daňových dôvodov založila verejnú obchodnú spoločnosť „V.O.F. Amersfoort's Bloei“ (ďalej len „spoločnosť Amersfoort's Bloei 1991“) so sídlom v Amersfoorte (Holandsko). Amersfoort's Bloei B.V. 1977 a Amersfoort's Bloei 1991 existovali súbežne.

(vi) Zjazdové autobusy používané spoločnosťou Amersfoort's Bloei B.V. 1977 a spoločnosťou Amersfoort's Bloei 1991 od roku 1997 do roku 1997 niesli označenia, súčasťou ktorých bolo meno „[dotknutá osoba v treťom rade]“.

(vii) V roku 1995, po smrti [dotknutej osoby v treťom rade], dvaja synovia [dotknutej osoby v treťom rade] pokračovali v prevádzkovaní spoločnosti Amersfoort's Bloei 1991 pod názvom „V.O.F. Classic Coach Company“ (ďalej len „spoločnosť CCC“). CCC mala sídlo najskôr v Amersfoorte (Holandsko), od roku 1996 v Diemene (Holandsko) a od roku 2006 aj v Almere (Holandsko).

(viii) Každopádne CCC od roku 2001 v rámci osobnej prepravy používala označenie „[C]“. Už niekoľko rokov je na zadnej strane zjazdových autobusov spoločnosti CCC umiestnené označenie „[D] [dotknutá osoba v treťom rade]“.

(ix) [Žalobkyňa] je majiteľkou slovej ochrannej známky pre územie Benelux [žalobkyňa] prihlásenej 15. januára 2008 zapísanej pod číslom [006] okrem iného pre služby zaradené do triedy 39 vrátane služieb v oblasti autobusových zjazdov.

2.2

V tomto konaní [žalobkyňa] a i. žiada, aby súd uložil spoločnosti CCC a i. povinnosť skončiť s každým porušovaním práv z jej slovnej ochrannej známky Beneluxu [žalobkyňa] a obchodných mien [A] a [žalobkyňa] a aby sa aj v budúcnosti zdržali takeého konania.

[Žalobkyňa] odôvodnila svoju žalobu tým, že CCC a i. používaním označenia „[dotknutá osoba v treťom rade]“ porušujú jej práva z ochrannej známky upravené v článku 2.20 ods. 1 písm. b) a d) (staré znenie) [teraz: článok 2.20 ods. 2 písm. b) a d) Dohovoru štátov Beneluxu v oblasti duševného vlastníctva (ďalej len „dohovor“)] a jej práva na obchodné meno upravené v článku 5 Handelsnaamwet (zákon o obchodnom mene, ďalej len „HNW“).

2.3

CCC a i. proti uplatňovanému porušeniu práv z ochrannej známky oponovali tým, že sa odvolávali okrem iného na článok 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru. Podľa tohto ustanovenia sa majiteľ ochrannej známky nemôže brániť proti používaniu podobného označenia v obchodnom styku, pokiaľ je toto označenie chránené skorším právom miestneho významu uznaným podľa právnych predpisov niektorého zo štátov Benelux.

Proti uplatňovanému porušeniu práv z obchodného mena sa CCC a i. bránili tým, že sa odvolávali na zánik týchto práv.

2.4

Rechtbank (okresný súd, Holandsko) žalobe [žalobkyne] vyhovel.

2.5

Hof (odvolací súd, Holandsko) zrušil rozsudok Rechtbank a žalobu [žalobkyne] zamietol.¹

V tejto súvislosti Hof (odvolací súd), pokiaľ je to relevantné v kasačnom konaní, uviedol nasledovné:

Vo vzťahu k uplatňovanému porušeniu práv z ochrannej známky

[Žalobkyňa] považuje vytykané používanie označenia [dotknutá osoba v treťom rade] na zájazdových autobusoch spoločnosti CCC za (súčasť) používania ochrannej známky a obchodného mena. CCC a i. zastávajú názor, že toto používanie sa má kvalifikovať výlučne ako používanie obchodného mena. Keďže toto nie je medzi účastníkmi konania sporné, Hof (odvolací súd) v každom

¹ Gerechtshof Den Haag (Odvolací súd Haag, Holandsko), 12. február 2019, ECLI:NL:GHDHA:2019:1530.

prípade kvalifikuje vytýkané používanie označenia [dotknutá osoba v treťom rade] ako (súčasť) používania obchodného mena. Otázku, či ide o používanie ochrannej známky, možno vzhľadom na nasledujúce úvahy ponechať bokom. Ak CCC a i. meno [dotknutá osoba v treťom rade] používali identickým alebo podobným spôsobom – v každom prípade ako obchodné meno (jeho určujúcu časť) – už v čase prihlásenia ochrannej známky 15. januára 2008, [žalobkyňa] sa podľa článku 2.23 ods. 2 dohovoru nemôže brániť proti tomuto používaniu „skoršieho práva“. [omissis]

Hof (odvolací súd) vychádza z toho, že CCC od roku 2006 prepravovala osoby najskôr jedným a neskôr dvoma modernými zájazdovými autobusmi, ktoré mali na zadnej strane umiestnený nápis s menom [dotknutá osoba v treťom rade] a pod ním, resp. vedľa neho internetovú stránku www.[D].nl. Tento spôsob používania mena [dotknutá osoba v treťom rade] sa má považovať za používanie obchodného mena. To vedie k tomu, že CCC a i. sa úspešne môžu odvolávať na článok 2.23 ods. 2 dohovoru a navrhovanému nariadeniu ukončenia porušovania práv z ochrannej známky nemožno vyhovieť. [omissis]

Vo vzťahu k uplatňovanému porušeniu obchodného mena

Keďže CCC a i. tvrdia, že [žalobkyňa] používa obchodné meno od roku 1978 a CCC ho pred rokom 1991 nepoužívala, Hof (odvolací súd) zastáva názor, že [žalobkyňa] má na obchodné meno skoršie práva ako CCC. Na základe používania vytýkaného obchodného mena ([D] [dotknutá osoba v treťom rade]) spoločnosťou CCC vzniká pre verejnosť pravdepodobnosť zámieny s obchodnými menami [žalobkyne] ([A] a [žalobkyňa]). Vo všetkých týchto obchodných menách je totiž rozlišovacím prvkom meno [žalobkyne], pričom účastníci konania vykonávajú rovnaké činnosti, a to čiastočne v tej istej oblasti a z navzájom susediacich prevádzok. [omissis]

Hof (odvolací súd) zastáva názor, že CCC a i. sa asi spoliehali na to, že [žalobkyňa] sa nebude brániť proti používaniu obchodného mena [D] [dotknutá osoba v treťom rade] na zájazdových autobusoch spoločnosti CCC. Hof (odvolací súd) pritom berie na zreteľ skutočnosť, že [žalobkyňa] od roku 1977 do roku 1997 strpela, že spoločnosti Amersfoort's Bloei a CCC používali zájazdové autobusy s obchodným menom, v prípade ktorého bolo meno [žalobkyňa] rozlišujúcim, každopádne určujúcim elementom pre celkový obraz, že CCC mohla rozumne vychádzať z toho, že [žalobkyňa] od roku 2007 strpela, že CCC (opäť) prepravovala osoby zájazdovými autobusmi, ktoré boli vybavené nápisom s obchodným menom [dotknutá osoba v treťom rade] www.[D].nl / [D] [dotknutá osoba v treťom rade], že spoločnosti Amersfoort's Bloei a [žalobkyňa] asi dvadsať rokov spolupracovali a že pôvod mena [žalobkyňa] ako obchodného mena (resp. súčasti obchodného mena) tkvie v podniku spoločného starého otca dotknutých osôb. Podľa zásady ochrany dobrej viery za týchto okolností nemožno mať za to, že [žalobkyňa] by na konci roka 2015 ešte mala mať možnosť brániť sa proti tomuto používaniu na základe svojich skorších práv k obchodnému menu. Konštatovanie, že CCC a i. sa asi spoliehali na to, že [žalobkyňa] sa nebude brániť

proti používaniu označenia [dotknutá osoba v treťom rade] na ich zájazdových autobusoch, platí tým viac, že [žalobkyňa] počas dlhého obdobia strpela, aby CCC používala znak [C] na historických autobusoch používaných na prepravu cestujúcich. CCC a i. tvrdia, že to tak bolo od roku 1991. [Žalobkyňa] to schvaľovala, v každom prípade sa neohradila proti tomu, že CCC mala v roku 1997 dva a v roku 2006 štyri historické autobusy, každopádne na týchto historických autobusoch bolo od roku 2001 umiestnené označenie [C] a žalobkyňa o tom vedela. [Žalobkyňa] tak toto používanie označenia strpela počas najmenej štrnástich rokov. [omissis]

Aj keby sa malo vychádzať z toho, že [žalobkyňa] od roku 2007 nebolo známe, že CCC používa obchodné meno [žalobkyne] na svojich zájazdových autobusoch, a ani keby nemusela túto nevedomosť dokázať, ostatné okolnosti tohto prípadu (strpenie používania obchodného mena [žalobkyne] na zájazdových autobusoch v čase od roku 1977 do roku 1997 a na historických autobusoch od roku 2001, dlhoročná spolupráca medzi účastníkmi konania a spoločný starý otec ako pôvod obchodných mien) stačia na to, aby sa mohlo mať za to, že CCC sa oprávneným spôsobom spoliehala na to, že [žalobkyňa] sa nebude brániť proti tomu, že používa obchodné meno [D] [dotknutá osoba v treťom rade] na svojich zájazdových autobusoch. [omissis]

Vyššie uvedené vedie k tomu, že CCC a i. sa v rámci obrany proti nárokom z obchodného mena úspešne môžu odvolávať na zánik a aj túto časť žaloby treba zamietnuť. [omissis]

3 Posúdenie odôvodnenia opravného prostriedku v kasačnom konaní

3.1

Časti III až VIII odôvodnenia opravného prostriedku sa vzťahujú na rozhodnutie Hof (odvolací súd) a na odôvodnenie tohto rozhodnutia [omissis], podľa ktorého odvolávanie sa spoločnosti CCC a i. na zánik práva je ako obrana proti nárokom [žalobkyne] z obchodného mena úspešné.

Námietky uvedené v týchto častiach nemôžu napomôcť úspešnosti kasačnej sťažnosti. [omissis] [procesnoprávne ustanovenie]

3.2

Časť I je namierená proti rozhodnutiu Hof (odvolací súd), podľa ktorého sa CCC a i. môžu úspešne odvolávať na článok 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru.

V tejto časti je okrem iného uvedené, že Hof (odvolací súd) zastával nesprávny právny názor v tom, že [omissis] rozhodol, že CCC a i. sa na článok 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru mohli odvolávať už v prípade, že obchodné meno [dotknutá osoba v treťom rade] používali v čase prihlásenia ochrannej známky 15. januára 2008 alebo ešte predtým. Touto časťou I sa uplatňuje, že CCC a i. by

sa na obmedzenie upravené v článku 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru mohli odvolávať iba v prípade, že ich obchodné meno je staršie ako obchodné meno [žalobkyne]. Keďže Hof (odvolací súd) [omissis] uviedol, že práva [žalobkyne] na obchodné meno sú staršie ako práva spoločnosti CCC a i., a [omissis] rozhodol, že existuje pravdepodobnosť zámieny medzi obchodnými menami [žalobkyne] a spoločnosti CCC a i., CCC a i. nedisponujú „skorším právom“ v zmysle článku 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru.

3.3.1

Ústredná otázka, ktorú nastoľuje časť I, je otázka, kedy existuje „skoršie právo“ v zmysle článku 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru. Toto ustanovenie znie takto:

„Výlučné právo na používanie ochrannej známky nezahŕňa právo brániť sa proti používaniu podobného označenia v obchodnom styku, pokiaľ je toto označenie chránené skorším právom miestneho významu uznaným podľa právnych predpisov niektorého zo štátov Benelux.“

3.3.2

Článok 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru preberal článok 6 ods. 2 zrušených smerníc 89/104/EHS² a 2008/95/ES³ týkajúcich sa ochranných známok. V posledne menovanej smernici toto ustanovenie znelo takto:

„Ochranná známka neopravňuje majiteľa zakázať tretím stranám používať v obchodnom styku skoršie právo, ktoré sa vzťahuje len na istú oblasť, ak je toto právo uznané právnymi predpismi príslušného členského štátu a je využívané len na území, pre ktoré je uznané“.

3.3.3

Článok 6 ods. 2 smernice 2008/95/ES bol najnovšie v takmer nezmenenej podobe prevzatý do ustanovenia článku 14 ods. 3 smernice (EÚ) 2015/2436⁴. Toto ustanovenie bolo prebraté súčasným článkom 2.23 ods. 2 dohovoru, ktorý je taktiež takmer identický s článkom 2.23 ods. 2 (staré znenie) dohovoru, ktorý je v tomto konaní rozhodujúci.

3.3.4

² Prvá smernica Rady zo 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (kodifikované znenie) (Ú. v. EÚ L 299, 2008, s. 25).

⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2436 zo 16. decembra 2015 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. EÚ L 336, 2015, s. 1).

Toto konanie začalo koncom roka 2015 (keď [žalobkyňa] vyzvala CCC a i, aby ukončili porušovanie práv z ochrannej známky). Preto sa naň uplatňuje smernica 2008/95/ES týkajúca sa ochranných známok.⁵

3.3.5

Podľa názoru Hoge Raad (Najvyšší súd) existujú oprávnené pochybnosti týkajúce sa odpovede na otázku, kedy možno vychádzať z toho, že existuje „skoršie právo“ v zmysle článku 6 ods. 2 zrušenej smernice 2008/95/ES. Súdny dvor Európskej únie sa k tejto otázke ešte nevyjadril.

3.3.6

Je mysliteľné, že na to, aby bolo možné mať za to, že existuje „skoršie právo“ v zmysle tohto ustanovenia, stačí, a tento názor zastáva aj Hof (odvolací súd), že pred podaním prihlášky ochrannej známky tretia osoba používala v obchodnom styku právo uznané právnou úpravou dotknutého členského štátu.

3.3.7

Mysliteľné je aj to, že mať za to, že existuje „skoršie právo“, možno len v prípade, že podľa príslušných vnútroštátnych ustanovení možno na základe tohto skoršieho práva zakázať používanie ochrannej známky jej majiteľovi.

V tejto súvislosti treba poukázať na to, že talianska delegácia pre ustanovenie článku 6 ods. 2 smernice 89/104/EHS pôvodne navrhla takéto znenie:⁶

„The trade mark shall not entitle the proprietor to prohibit a third party from using, in the course of trade, an earlier right which only applies in a particular locality if such use is confined to the territory where that right is recognized by the laws of the Member State in question, *even though that right may no longer be invoked against the later registered trade mark.*“ [zvýraznenie iba tu] [„Ochranná známka neoprávňuje majiteľa zakázať tretím stranám používať v obchodnom styku staršie právo miestneho významu, ak sa tak deje v oblasti, v ktorej je toto právo uznané právnymi predpismi dotknutého členského štátu, *aj keď toto právo už nemožno uplatňovať voči neskôr zapísanej ochrannej známke.*“]

Zvýraznená časť sa napokon do ustanovenia článku 6 ods. 2 smernice 89/104/EHS nedostala.

Ďalej treba upozorniť na to, že podľa článku 4 ods. 4 písm. c) smernice 2008/95/ES a článku 5 ods. 4 písm. b) smernice (EÚ) 2015/2436 každý členský štát môže stanoviť, že ochranná známka nebude zapísaná, alebo ak už je zapísaná,

⁵ Pozri rozsudok SDEÚ z 3. marca 2016, C-179/15, ECLI:EU:C:2016:134 (Daimler), bod 19.

⁶ Poznámka 9377/86 z 15. októbra 1986, s. 12, poznámka pod čiarou č. 26: <https://www.civil.law.cam.ac.uk/projectseuropean-travaux/trade-marks-directive>.

môže byť vyhlásená za neplatnú, pokiaľ môže byť používanie ochrannej známky zakázané na základe iného staršieho práva.⁷

3.3.8

Okrem toho je mysliteľné i to, že pre to, aby bolo možné mať za to, že existuje „skoršie právo“ tretej osoby, má význam, či majiteľ ochrannej známky má ešte skoršie právo (uznané právnou úpravou dotknutého členského štátu) k označeniu prihlásenému ako ochranná známka, a ak áno, či môže byť používanie údajne „skoršieho práva“ tretej osoby zakázané na základe tohto ešte skoršieho práva (pre túto vec pozri nižšie v bode 3.3.9).

3.3.9

Hof (odvolací súd) v tejto veci rozhodol, že vo vzťahu k označeniu „[žalobkyňa]“ prihlásenému ako ochranná známka disponuje majiteľka ochrannej známky [žalobkyňa] ešte skoršími právami na obchodné meno ako CCC a i. [omissis]. Podľa názoru Hof (odvolací súd) však [žalobkyňa] jej právo na základe týchto ešte skorších práv na obchodné meno zakázať spoločnosti CCC a i. používanie obchodného mena [dotknutá osoba v treťom rade] – údajne „skoršie právo“ spoločnosti CCC a i. – zaniklo ... [omissis].

Podľa holandského práva možno mať za to, že právo zaniklo, ak sa majiteľ tohto práva správal spôsobom, ktorý je podľa zásady ochrany dobrej viery nezlučiteľný s následným uplatňovaním jeho práva alebo jeho oprávnenia. Samotné uplynutie času na to nestačí. Musia existovať osobitné okolnosti, ktoré u druhej strany založili oprávnenú dôveru v to, že nositeľ práva už nebude uplatňovať svoje právo, alebo ktoré by mali za následok nespravodlivé zaťaženie alebo znevýhodnenie vo vzťahu k postaveniu druhej strany, ak by sa právo alebo oprávnenie predsa len ešte uplatňovalo.⁸

So zreteľom na úvahy uvedené v bode 3.1 treba v tejto veci vychádzať z toho, že CCC a i. sa v rámci svojej obrany proti nárokom [žalobkyne] z práv k obchodnému menu úspešne môžu odvolávať na zánik práva. To vedie k tomu, že [žalobkyňa] nemôže zakázať spoločnosti CCC a i. používanie obchodného mena [dotknutá osoba v treťom rade] (údajne „skoršie právo“ spoločnosti CCC a i.) na základe svojich ešte skorších práv k obchodnému menu.

3.3.10

⁷ Pozri tiež článok 8 ods. 4 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (kodifikované znenie) (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1) a článok 8 ods. 4 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1) .

⁸ ... [omissis]

Keďže odpoveď na otázku, ako sa má vykladať pojem „skoršie právo“ v zmysle článku 6 ods. 2 zrušenej smernice 2008/95/ES týkajúcej sa ochranných známk, má v tomto prípade význam pre posúdenie časti I a túto otázku nie je možné zodpovedať bez odôvodnených pochybností, predkladá Hoge Raad (Najvyšší súd) túto otázku Súdnemu dvoru Európskej únie na prejudiciálne konanie.

3.4

[omissis] [údaje o vnútroštátnom konaní]

4. Prezentácia skutkového stavu a východiskových bodov, ktoré majú byť základom výkladu vykonaného Súdnym dvorom Európskej únie

Hoge Raad (Najvyšší súd) poukazuje na fakty a východiskové body uvedené v bodoch 2.1 až 2.5 a 3.3.9, ktoré tvoria základ pre zodpovedanie prejudiciálnych otázok.

Ako východiskový bod slúži aj skutočnosť, že obchodné mená „[A]“ a „[žalobkyňa]“ [žalobkyne] a obchodné meno [dotknutá osoba v treťom rade] spoločnosti CCC a i. sú v Holandsku uznanými právami v zmysle článku 6 ods. 2 zrušenej smernice 2008/95/ES týkajúcej sa ochranných známk.

5 Prejudiciálne otázky

1. Je pre konštatovanie, že existuje „skoršie právo“ tretej osoby v zmysle článku 6 ods. 2 zrušenej smernice 2008/95/ES,

a) postačujúce, že pred prihlásením ochranej známky táto tretia osoba v obchodnom styku používala právo uznané podľa právnych predpisov dotknutého členského štátu, alebo

b) nevyhnutné, aby podľa príslušných vnútroštátnych právnych predpisov táto tretia osoba mohla na základe tohto skoršieho práva zakázať používanie ochranej známky jej majiteľovi?

2. Má pri zodpovedaní prvej otázky význam ešte aj to, či majiteľ ochranej známky má ešte skoršie právo (uznané podľa právnych predpisov dotknutého členského štátu) k označeniu zapísanému ako ochranná známka, a ak áno, má potom význam, či majiteľ ochranej známky môže na základe tohto ešte skoršieho uznaného práva zakázať tretím osobám používanie údajného „skoršieho práva“?

6 Rozhodnutie

[omissis] [Hoge Raad (Najvyšší súd) predkladá uvedenú otázku, prerušenie konania]

[omissis] [podpis]

PRACOVNÍ DOKUMENT